Pregaria.cat

Entrada

L’hospitalitat com a pràctica espiritual

Per PauV el dj., 01/12/2022 - 09:00

En la majoria de tradicions religioses acollir l'estranger no és només es un imperatiu moral, una norma ètica o un deure. És sorprenentment una pràctica espiritual, un acte de culte i pietat. És l'expressió més genuïna de la pròpia identitat. Per a les tradicions monoteistes, Déu és l'últim hoste i obrint la porta de casa al foraster s'acull Déu mateix tot i no haver-se'n adonat.

El Levític i l'Èxode recullen diverses sentències demanant al poble escollit que recordi que ells també foren estrangers i que per tant han d'acollir el foraster. La *philoxenia* (amor de l'estrany) és una actitud fonamental en el Nou Testament, en continuïtat amb la tradició prèvia del Primer testament que recull la història de salvació del poble d'Israel. No és circumstancial doncs que segons l'evangelista Mateu l'infant Jesús, Déu fet home, neix d'una parella desplaçada, d'una família refugiada perseguida per un líder polític sanguinari.

A la paràbola del judici final (Mt 25, 31-46) Jesús arriba a expressar aquesta inversió de termes, aquest capgirament que no deixa de generar un cert desconcert: qui acull i cuida el desconegut (*xenos*) dona la benvinguda a Déu i finalment l'amfitrió es converteix en el convidat de Déu mateix.

Es tracta doncs d'acollir, alimentar i cuidar no pas l'altre genèric, sinó el germà o la germana amb rostre, nom i història. Un a un, persona a persona. Potser per això de la ben coneguda paràbola evangèlica del ric i Llàtzer (Lc 16, 19-31) només recordem el nom del pobre captaire, mort de fam a les portes de l'opulència i el malbaratament obscè. El ric que tanca la porta de casa seva queda anònim, sense rostre, sense humanitat. Negar-se a acollir el necessitat ens acaba deshumanitzant personalment, com a comunitats i com a societats.

Dorothy Day, periodista, activista social i anarquista cristiana estatunidenca ja fa més de 80 anys reflexionava: "quan aconseguim convèncer els nostres lectors que portin als sense sostre a les seves cases, tenint una habitació per Crist a la casa com va dir Sant Jeroni, llavors serem coneguts com a cristians (...). Hauríem de tenir hospicis en totes les parròquies (...) necessitem més llars cristianes on els pobres estiguin protegits i cuidats."

Avui vivim de manera intensa la mobilitat humana: més de 280 milions de persones viuen fora del país que els va veure néixer i més de 89 milions de persones s'han vist forçades pels conflictes i les guerres a deixar les seves llars i cercar refugi. En les societats on arriben aquests germans i germanes nostres l'imperatiu d'oferir hospitalitat i de compartir la pròpia intimitat esdevé cada cop més eixordador, i encara més per aquells que desitgen anomenar-se seguidors de Jesús de Natzaret.